DISSENYADORA SÍ O SÍ

A la Séverine, la meva germana, *forever*
C. U.

A l'Anne-Sophie C.
C. A.

Primera edició: març del 2014
Títol original francès: *Styliste à tout prix!*

Maquetació: Endoradisseny
Fotogravat: Roc Prépresse
Edició: Olga Portella Falcó
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2011, Éditions Play Bac, 33 rue du Petit Musc, 75004, França
© 2014, Oriol Sánchez Vaqué, per la traducció
© 2014, La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla 95 - 08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com

Imprès a T.G. Soler
Enric Morera 15
08950 Esplugues de Llobregat

Dipòsit legal: B-1125-2014
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5081-0

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Claire Ubac

DISSENYADORA SÍ O SÍ

Traducció d'Oriol Sánchez Vaqué

Christelle Abgrall
Pierre Alran
Mœmai

laGalera

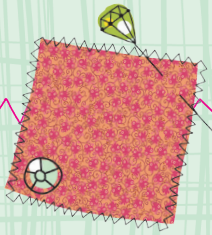

La Lili té (gairebé)
11 anys i aviat farà 6è.

Té un munt d'idees i uns dits d'or. Segons com li agafi, si li ve de gust, pot fabricar una joia preciosa, dissenyar una roba *superfashion* o redecorar tota la seva habitació!

Té un pare que és un gran reporter; ella l'adora, però no el veu gaire sovint. Una mainadera, tot un encant, que cuina plats marroquins exquisits. Un amic especial, tot un personatge, amb qui ella sempre pot comptar. I un gran buit al cor, perquè no ha conegut mai la seva mare.

Descobreix la nostra Lili, tan graciosa com tossuda, i segueix-la en les seves noves aventures...

Cédric O'Ryan

pare de la Lili

Zina

mainadera de la Lili

Saïd

nét de la Zina

Samuel Truong,
anomenat Buda,
millor amic de la Lili

Héloïse
harpia, enemiga
de la Lili

Marion Jab
directora de l'Escola Dalí

Nino Roi
gran dissenyador

Els meus amics ja han marxat quan el pare em ve a recollir a la festa de l'escola. La meva professora de 5è, molt emocionada, el felicita per les meves qualitats: sóc curiosa, creativa, entusiasta. M'enyorarà, a mi i també les meves badades!

El pare li dóna la mà amb un gest rígid. Costa d'entendre: el seu ofici de reporter l'ha dut a travessar camps de batalla on disparaven per totes bandes. Ha menjat

escarabats rostits, oferts per l'exèrcit rebel, tot dient: «nyam, nyam». Ha entrevistat un cap militar mentre l'apuntaven al clatell amb una metralladora. Però, quan es tracta de sentiments personals, el meu pare té més por que un nen el primer dia de l'escola primària!

Anem xino-xano cap a casa. El pare m'anuncia una gran notícia. El director de la cadena de televisió on treballa l'enviarà al Pròxim Orient. Fa mesos que el pare li reclama poder fer un reportatge sobre els països àrabs. Se n'hi anirà a finals d'estiu.

–Però, papa, així no hi seràs el dia que comenci l'escola?

El pare s'escura la gola:

–Precisament te'n volia parlar, Lili:

t'he inscrit en un col·legi europeu en règim d'internat. És un centre de molt nivell; t'hi duré abans que me'n vagi.

Obro la boca. No en surt cap so.

Qui és capaç de parlar després de rebre un cop de planxa al cap? Quan recupero la parla, el pare es nega en rodó a discutir amb mi. El pare és un irlandès típic. Això vol dir que és orgullós, lleial i combatiu... I tossut com una mula. Quan pren una decisió, res no el fa canviar de parer.

A la nit, em giro i em regiro al llit sense poder dormir. No al col·legi europeu, mil vegades no! Vull anar al col·legi de Fleurville, on hi haurà tots els meus amics!

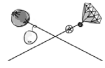

L'endemà al matí, em llevo amb el cap emboirat. La Zina és a la cuina, escuant mongetes tendres. La Zina era la meva

mainadera, al principi. Però de seguida va comprendre que també s'havia d'ocupar del meu pare! Va començar a encarregar-se de la compra i de la cuina i, llavors, a ell se li van acabar les sardines de llauna sobre una torrada resseca. M'assec davant d'ella. Al costat del meu bol ha servit *zlabia*[1] per celebrar l'inici de les

1. *Zlabia:* pastisset tradicional oriental d'un color taronja preciós.

vacances. Em miro amb un posat tètric els garbuixos daurats, lluents de sucre.

La Zina pregunta:

–Què, que no em dius bon dia, avui? Ni: «Que bé, aquest matí no hi ha escola»? Ni: «Zina estimada, has pensat amb què puc omplir la panxeta»?

Fins i tot quan em fa retrets, la veu conserva el seu accent assolellat. Afegeix:

–Al·là em perdoni, quina pinta! Què et passa, benti?

Benti, en marroquí, vol dir 'filla meva'. Jo no sóc la seva filla, però, per a la Zina no hi ha cap diferència. Li pregunto si estava al corrent d'allò del col·legi europeu. La Zina fa cara de no entendre res, concentrada a fons en una beina de mongeta.

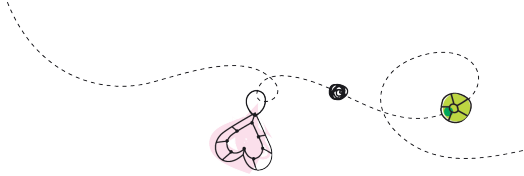

Me la conec, això vol dir que sí! Exclamo:

–I et sembla just que els meus amics vagin junts a Fleurville, mentre que jo estaré tota sola internada en un lloc desconegut?

La Zina m'apunta amb una mongeta amb un posat amenaçador:

–L'internat no és com l'escola. És un lloc més segur. És perillós per a una nena d'11 anys vagarejar pel carrer!

Pronuncia «liscola» en comptes de «l'escola». Protesto:

–Què dius? A sisè, els alumnes no tenen permís per sortir fora del recinte! I jo no vagarejaré!

La Zina em fulmina amb la mirada dels seus ullassos negres:

–Lili, no em parlis en aquest to! El teu

pare protegeix la seva filla. Jo obeeixo perquè és millor per a tu.

Es gira d'esquena remugant:

–No es menja les meves *zlabia*, no sé per què hi discuteixo.

Perfecte, m'acabo de posar en contra l'única persona que em pot ajudar! Mossego una *zlabia*. El suc daurat se m'escola per la boca, millor i tot que en el meu record. Observo l'esquena de la Zina que s'agita davant la pica. Ella també deu estar trista només de pensar que aniré a l'internat. És clar que té el seu fill i el seu nét Saïd, però jo sóc una persona molt important en la seva vida!

Salto cap a ella i l'abraço. Ara estem millor. Però el meu problema no ha progressat. Només em queda una solució:

convèncer el pare. Crec que això no ha passat mai, però sempre hi ha una primera vegada per a tot...

El pare se n'ha anat a París. Entro al seu despatx ensumant l'olor de la seva loció de massatge barrejada amb la del cuir i els papers. Acarono la taula d'una fusta molt suau, marró clar, color de **pèl de cérvola**. Sóc jo qui he inventat aquest nom de color. Aquest despatx està ben endreçat comparat amb el meu. Sobre la primera carpeta, al capdamunt d'una pila de dossiers, hi ha escrit en retolador: «Doc. Egipte i Síria». Al costat, s'alcen piles immenses de diaris, revistes i llibres. Em fixo satisfeta en la tassa «My dad is the best»[2] que li vaig regalar quan vam anar de viatge als Estats Units. En l'in-

2. *My dad is the best* (en anglès): 'El meu pare és el millor.'

tent d'agafar-la, tombo una pila de diaris. El pare en compra uns quants cada dia en francès i en anglès. Els recullo i plego l'últim, que té les pàgines mal posades.

Ei! Però si és en Nino Roi! En Nino Roi és un dels meus ídols. Aquest any he fet un treball sobre ell: el millor modista francès... I potser d'arreu del món! Contemplo la foto amb un sospir. Porta una americana grisa sobre una camisa **rosa rosella**. En Nino Roi és capaç de vestir-se de marquès amb una perruca blava tan bé com de punk amb una cresta violeta.

Fins i tot al pare, que odia la moda, li

agrada en Nino Roi. És per una raó ben curiosa: en una gran festa en què hi havia tots els famosos de la moda, en Nino Roi va portar un *kilt*. Tothom va constatar amb sorpresa que un home amb faldilla prisada de quadres i amb uns grans mitjons era d'una elegància impressionant. Doncs resulta que el pare té un *kilt* irlandès que va heretar del seu pare. No li he vist mai posat, però ell n'està molt.

A la foto del diari, en Nino Roi està envoltat de tres joves. «El gran dissenyador amb els primers inscrits», hi ha escrit al peu de foto. M'instal·lo a la butaca del pare i llegeixo l'article emmarcat:

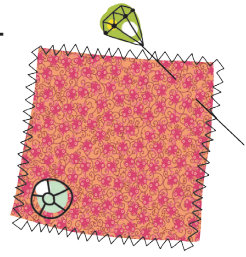

Llançament del nou concurs:

"JOVES ARTISTES"

La regió de París inaugura aquest estiu un concurs destinat als joves talents en l'àmbit del disseny. A partir d'una idea original de Marion Jab, directora de l'Escola Dalí, l'objectiu d'aquest concurs consisteix a descobrir i promoure els creadors del dia de demà.

Està adreçat als adolescents de 15 a 21 anys de la regió de París. El tema d'aquest primer any és «els complements del vestit de núvia». El guanyador o la guanyadora veurà el seu treball exposat en diverses mostres. A més, es beneficiarà dels consells del gran creador Nino Roi, que podrà seguir en les seves activitats.

Col·laboradors del concurs:
Regió de París, Escola Dalí, Associació de Dissenyadors.

President d'honor del jurat:
Nino Roi